

David Williams

NEJ-

HORŠÍ

NETVOŘÍ

NA SVĚTĚ

V jedovatě zářivých
barvách ilustroval

Adam Stower

Argo

David Williams

NEJ- HORSŠÍ NETVOŘI NA SVĚTĚ

Z anglického originálu *The World's Worst Monsters*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins *Children's Books*
v Londýně roku 2023, přeložila Veronika Volhejnová.
Ilustroval Adam Stower.

Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Jazyková redakce Šárka Krejčová.

Korektorka Marcela Blažková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2024 jako svou 5654. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4551-9

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež
můžete sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

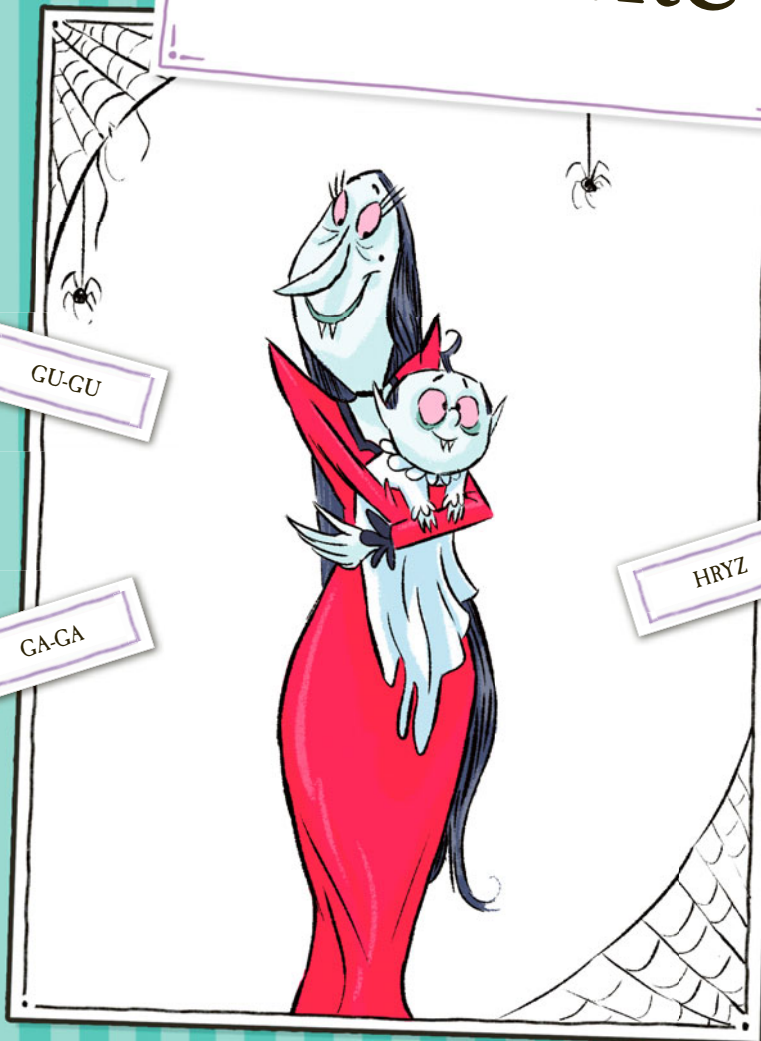
Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

DIVNÉ dítě

GU-GU

G-A-GA

HRYZ

DIVNÉ dítě

V JEDNÉ VELICE VZDÁLENÉ ZEMI, kde je pořád zima, stála hora se sněhovou čepicí. Na vrcholu té hory čněl do mraků **gotický** hrad.

Vypadal jako z pohádky, ale příběh, který vám budu vyprávět, rozhodně žádná pohádka **není**.

DIVNÉ DÍTĚ

Kdepak. Tohle je **HOROR**.

V tom hradě žila holčička s vlasy ohnivými jako plameny, která se jmenovala Leona. Do temných hradních prostor se příliš nehodila. Moc ráda se *usmívala*, *zpívala* a *poskakovala*. Smutné bylo, že si neměla s kým hrát. Tedy až do jedné **bouřlivé** noci, kdy přišel na svět její bratříček.

Leona z toho byla **naděšená**. Strašně ráda chodila za bratříčkem do dětského pokojíku. Občas se po špičkách vplížila dovnitř, jen aby ho viděla spát.

Zvláštní bylo, že prospal celý den a budil se jenom v noci. A další divná věc bylo jeho jméno.

Alucard.

NEJHORŠÍ NETVOŘI NA SVĚTĚ

Máte bratra nebo sestru jménem Alucard?

Jestli ano, vyhráváte dvacku.

Jednou večer se Leona natáhla do postýlky, kde Alucard pokojně chrupal, a pohladila ho po vláskách.

„CHRRR! CHRRR! CHRRR!“

Chlapeček doširoka otevřel červené oči a zasyčel.

„SSYK!“

Alucardovi se nejspíš zrovna prořezaly zuby, protože přitom vycenil

tesáky ostré jako jehly.

„**ÁÁÁ!**“ vyjekla Leona.

Tak příšerně se lekla, že vyběhla z pokojíčku a zabouchla za sebou dveře.

PRÁSK!

„Copak je můj bratříček nějaká obluda?“

ptala se sama sebe.

Než si na tu otázku stačila odpovědět, ozvalo se zdola volání.

„**VEČEŘE!**“

To volala maminka.

Leona poskakovala po kamenném schodišti dolů, i když jí srdce pořád ještě bušilo. Vešla do

DIVNÉ DÍTĚ

neskutečně **douhé** jídelny a zeptala se rodičů: „Co je k večeři? Vy určitě máte zas tu polévku z červené řepy, co?“

„NO JISTĚ!“ odpověděli s úsměvem.

Ti dva byli **úžasný** pár:

bledá pleť, červené oči
a vlasy **černé** jako noc. Oba
se také neustále oblékali do
černého sametu a rudého
hedvábí. Otec nosíval
nápadný dlouhý plášť,
kterým každou
chvíli **zaťočil**,
jako když kou-
zelník provádí
nějaký trik.

„Jíte řepnou polévku k snídani, k obědu **í** k večeři!“ připomněla Leona. „To se vám nikdy nepřejí?“

„**NE!** Milujeme ji,“ odpověděla maminka. „Tobě jsme udělali párky s kaší.“

„Mňam!“ vyjekla Leona a sedla si na druhý konec neskutečně **dlouhého** dřevěného stolu. Zakousla se do prvního párku a pak spustila:

„Zrovna jsem se byla v pokojíčku mrknout na Alucarda.“

Dospělí se po sobě podívali.

„Ano?“ zeptal se táta.

„Stalo se něco hrozně **divného**.“

„Ať ti nevystydne ta kaše,“ připomněla maminka a usrkla řepnou polévku.

„Pohladila jsem ho a –“

„A jaká je ta nová knížka, co teď čteš?“ změnil
téma táta.

„V pohodě!“ odsekla Leona. „Vy mě
neposloucháte!“

„Posloucháme, miláčku,“ ujistila ji maminka.

„Ale jez tu kaši.“

„Ne! Musím vám něco říct! Alucardovi
narostly **tesáky!**“

Rodiče se po sobě podívali a pak se dali do
neupřímného smíchu.

„HO! HO! HO!“

NEJHORŠÍ NETVOŘI NA SVĚTĚ

„Myslím, že je čas jít spát, mladá dámo,“ řekl otec.
„Budeš asi unavená. Klamaly tě oči.“
„Ne,“ odpověděla Leona rozhodně. „Oči mě **neklamaly**. Ale občas se mi zdá, že vy jo!“
„Co tím chceš říct?“ zlobil se táta.
„Tahle rodina je divná!“
„Divná? *Divná?*“ zakoktala se máma a do očí jí vhrkly slzy.

„Proč se pořád oblíkáte do černé a červené? Proč vůbec **nikdy** nechodíte ven ve dne? Proč nejíte nic než polévku z červené řepy? Jestli to vůbec polévka je. Dejte mi ochutnat!“ dožadovala se Leona.

Vyskočila ze židle a rozběhla se na druhý konec stolu. Než stačila maminka vyjíst poslední kapku, namočila Leona do polévky prst.

ŠUP!
„**CO SI TO DOVOLUJEŠ!**“
zahřímal táta. „**DO POSTELE, OKAMŽITĚ!**“ Vstal ze židle a ukázal nahoru jako otec z nějakého minulého století.

Leonu šokovalo, jak moc se táta zlobí. Takhle ho ještě nikdy neviděla. Beze slova vyšla z jídelny a zabouchla za sebou.

PRÁSK!

Ale místo aby vztekla **dusala** po kamenném schodišti do patra, zůstala stát za dveřmi a přiložila ucho ke klíčové dírce.

„Miláčku, jednou jí budeme muset říct pravdu,“ prohlásila maminka.

„NIKDY!“ odpověděl otec.

Pak Leona zaslechla kroky blížící se ke dveřím a honem se *řítíla* nahoru.

Ve svém pokoji se podívala na špičku prstu. Pořád ještě byla červená od polévky. Zvedla ji k nosu a očichala. Nevonělo to jako červená řepa.

Ruku roztřesenou strachy zvedla ke rtům a ochutnala. Ani to nechutnalo jako řepa.

Spíš jako stará měděná mince.

Honem si vyčistila zuby, aby se té chuti zbavila. Pak se převlékla

NEJHORŠÍ NETVOŘI NA SVĚTĚ

do pyžama a skočila do postele. A nakonec si přetáhla deku až přes hlavu.

Uspnout ale nedokázala. Hlavou se jí rychlostí blesku honil **milion** myšlenek.

Leona byla rozhodnutá zahrát si trochu na detektiva, a tak vyklouzla z postele a po špičkách vyšla z pokoje.

Nejdřív ji napadlo podívat se na Alucarda. Ovšem když se vplížila do pokojíčku a nahlédla do postýlky, zjistila, že tam není!

„Miminka se uprostřed noci jen tak neztrácení,“ zabručela Leona pro sebe. „Tohle je divnější a divnější!“